

Maaltidet sad med samme gnavent forslugne Mine og huggede i sig som en Bændelorm af alle de lækreste Retter, saa Aggerbølle formelig havde maattet vende Øjnene bort for ikke at bringes i Fristelse. Men nu var det ham ogsaa plat umuligt at modstaa længer. Idet han kastede et fortvivlet bønfoldende Blik over til sin Kone, skar han sig et Stykke paa halvandet Pund ud af Buddingen og tømte lige efter to svingende fulde Glas Sherry for straks at gøre sig døv for Samvittighedens Stemme.

Rundt om Bordet lød nu munter Latter og højroset Samtale. Kun Bønderne forholdt sig stadig lige tavse. En af dem — en lille, barnligt pluskæbet Gamling, der hele Tiden havde siddet og stukket ængsteligt til de gaadefulde Retter som til døde Rotter og nippet til Vinen som til Medicin — hviskede til sin Nabo, idet han modfaldent betragtede et Buddingstykke, som blev ved at flamme paa hans Tallerken:

„Hvem der havde sig en af vor Mo'ers Ævelskiver. Dette hersens rygendes er vist itte godt for en Bondemav'.“

Emanuel havde faaet Plads omtrent midt paa en af Bordets Længdesider. Heller ikke han havde under hele Maaltidet talt mange Ord, og hans Borddame, der var saa optaget af at vogte paa sin Mand, tilskyndede ham ikke. Han var forarget over denne tomme og opstyltede Fest. Endnu summede Samtalen med Væveren i hans Øren, og gennem Stuens gule Lystaae saae han bestandig for sig Billedet af den lille solopfyldte Bondestue med dens troskyldige, søndagsfestlige Hygge.

Henne fra den nederste Bordende søgte Froken Ragnhild flere Gange at tiltrække sig hans Opmærksomhed for at drikke et Glas med ham. Men med Vilje undveg han hendes Blik; thi af alle i hele Selskabet var hun næsten den, der iaften var ham mest imod. Han fandt hendes Dragt anstødelig, og med dyb